

Kemény pro

FEUILLETON - LV. évfolyam 43. szám, 2011. október 28.

(„Nem-e túlzás?”) Nem túlzás-e, hogy a Műút folyóirat konferenciát rendez Kemény István költészetéről? - kérdezte az egyik költő barátom. Egy ilyen kérdésben nem nehéz fölfedezni az irigységet és narcizmust. De ezt már lényegében megszoktam: a kortársak irodalmi vélekedéseiben a versengés kiiktathatatlan, ez pedig irigységet szül és féltékenységet, kár ezen moralizálni, ellene nincs szívgyógyszer. Hiszen minden költő, még a legelismertebb is bizonytalannak látja saját helyzetét. Nincsenek objektív, külső garanciák egy-egy (élet)mű státusát illetően, hanem mindez kiszolgáltatott a különféle professzionális és laikus olvasók ízlésének, vélekedésének. Így okkal-joggal gyanakszik arra, ha egy másik költőt kiemelnek, sőt - kimondani is szörnyű! - konferenciát szerveznek róla, akkor ez valamiképpen az ő kárára történik. Vagyis az efféle kanonizációs stratégiák és gesztusok óhatatlanul túlértékelnek: akit kiemelnek, az feltehetően háttérbe szorítja a többi. Arra az egy-két napra. Vagy másfél órára, ha minden jól megy.